ספר הישר — השער השבעה עשר - בזכרון האדם יום המות.

השער השבעה עשר - בזכרון האדם יום המות.

ראוי לכל הירא דבר ה' להשיב אל לבו יום המות ושואתו וחרדתו, ויהיה לו למזכרת, ויאמר ללבו, לבי, לבי, הלא ידעת, כי לא נבראת כי אם לשוב לעפר, מיום היותך מדוע לא זכרת אחריתך, הלא תדע כי כל הימים אשר אתה חי על האדמה כצל עובר אתה, וכמוץ יסוער מגורן, וכעשן מארובה, ימיך חרוצים וחייך קצוצים, וכל אשר יעבור עליך יום או לילה, תחסר חלק מחלקי חייך, ובכל יום תקרב אל הקבר, ותעוף בלא אבר. ומדוע לא ידעת כי עפר אתה, ולא זכרת כי מן האדמה נוצרת, ועל מי בטחת כי מרדת, ומדוע אתה נמהר, ולא תעביר על לבך יום המר, יום אשר תאבד עצתך ונסרחה חכמתך, יום תדבק לשונך לחכך, יום ישאוך על כתף יסבלוך, ועל ארץ תחתיות ישליכוך, ועל כל מעשה יחשבוך, וכאבק תדכה ואשך לא תכבה, יום תראה החשבון ערוך והספר פתוח ומאזני משפט וכוס תרעלה ביד ה', שם תמצה שמריה, ותהמה נפשך בציריה, ומה תשיב על זדונותיך, הלא אז תראה פרי מעלליך, ותמצא גמולך.

ואילו תמות כמות הבהמה ולא תהיה עתיד לתת חשבון, היה לך לשמוח במותך, אך תלך למר ממות, ולמקום אופל ארץ חושך וצלמות, שם תפול עליך אימה, ותכסך כלימה, ולבושך גוש רימה, ויזורה על גופך גפרית, לבלתי השאיר לך שריד, הלא היום ההוא נורא ואיום, יום אשר אין לו פדיום, יום תמרור בבכיה ותאניה ואניה, יום חרדה וצעקה, יום שואה ונאקה יום מספד מר, יום תערוך אבל משמר מול משמר, יום יחרה אף האל וקנאתו, וניתכה כאש חמתו, יום ירבו המעצבים והמכאובים, יום יהמה כל איש ידיו על חלציו, יום יאבדו כל חפציו, יום תצא הנשמה ויישאר הגוף ככלי מלא כלימה, מושלך כאבן דומם, ועתה בן אדם, על מי תנוס לעזרה, או מי יהיה עליך סתרה, הלא אז תאמר, אוי לי מה עשיתי, ומדוע דבר ה' בזיתי, ואחרי שרירות לבי פניתי, ובמה אתכסה וערום אנכי. התקושש והתבושש והיכלם מחטאותיך, ותן תודה לאלהיך, בעוד נפש בגופך, בטרם יחשכו כוככי נשפך.

האל ממשפטים הקשים יצילנו, וממות יגאלנו, ויראו עינינו וישמח לבנו.